

Το συλλογικό κείμενο με τον τίτλο “**Με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ της ελπίδας**” είναι μια συμβολή πάνω σε ζητήματα που ασφαλώς απασχολούν μέλη και φίλους της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Από αυτή την άποψη, είναι βεβαίως ευπρόσδεκτη στο πλαίσιο του προσυνδιασκεπτικού διαλόγου. Μπορούμε να συμφωνήσουμε με αρκετά της σημεία, ιδίως με όσα αναφέρονται στους κανόνες συντροφικότητας που πρέπει να πληροί ο διάλογος εντός του μετώπου. Το κείμενο, ωστόσο, πέρα από

διαπιστώσεις που συμμερίζονται πολλοί και πολλές, περιέχει και μια πολιτική πρόταση αρκετά συγκεκριμένη, με την οποία δεν συμφωνούμε. Δεν είμαστε σε θέση να δώσουμε την υπογραφή μας, επομένως. Μπορούμε, αντί για αυτό, να δείξουμε το σεβασμό μας στη συμβολή με το να σχολιάσουμε την πολιτική της πρόταση, τηρώντας άλλωστε και την παραίνεση “ένα μέλος μια γνώμη”. Ελπίζουμε ότι αυτό είναι πιο ουσιαστικό.

1. Η απόφαση της Δεύτερης Συνδιάσκεψης έλεγε ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα απευθυνθεί σε μια σειρά δυνάμεων και θα συμπορευθεί με εκείνες οι οποίες θα συμφωνήσουν στο “αναγκαίο περιεχόμενο”. Το αν θα προκύψει ή όχι μια τέτοια συμφωνία δεν ήταν, φυσικά, δυνατό να προεξοφληθεί και έμενε να κριθεί από τα όργανα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όπως και έγινε. Κρίθηκε ότι αυτή η συμφωνία δεν προέκυπτε. Οι σύντροφοι και συντρόφισσες μπορεί κάλλιστα να διαφωνούν με την εκτίμηση που έγινε τελικά, όμως μια τέτοια διαφωνία θα ήταν πολιτική, και όχι τυπικό ζήτημα σεβασμού ή όχι της απόφασης. Τόσο σοβαρές αποφάσεις δεν παίρνονται με όρους επίκλησης μιας υποτιθέμενης κομματικής πειθαρχίας, ούτε με φράσεις του τύπου “σε όποιον δεν αρέσει η απόφαση της συνδιάσκεψης να σηκωθεί να φύγει”, που δυστυχώς πρέπει να πούμε ότι δεν έλειψαν. Όσο για τον αν χαιρέται κανείς ή όχι για την αποτυχία της συμπόρευσης, μας συγχωρείτε σύντροφοι, αλλά αυτό είναι ακριβώς εκείνο που στηλιτεύει το συλλογικό κείμενο, δηλαδή “δίκη προθέσεων”.

2. Η απόφαση για μια μεγάλη καμπάνια ενάντια στην προεδρία της ΕΕ πράγματι δεν υλοποιήθηκε, και συμφωνούμε απολύτως ότι αυτό ήταν μεγάλη έλλειψη. Το ερώτημα, όμως, είναι αν αυτό συνέβη επειδή υποτιμήθηκε το σχέδιο της συμπόρευσης ή, αντιθέτως, επειδή το σχέδιο αυτό μονοπώλησε απολύτως το ενδιαφέρον των οργάνων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Μπορούμε να διαβεβαιώσουμε ότι η αποφασισμένη διοργάνωση της αντισυνόδου ενάντια στη σύνοδο του ΕΚΟΦΙΝ τον Απρίλη ματαιώθηκε επειδή η σχετική εισήγηση στην ΚΣΕ, την οποία είχε αναλάβει ένας από τους υπογράφοντες εδώ, δεν έγινε καν δυνατό να συζητηθεί ποτέ, και αυτό γιατί όλες ανεξαιρέτως οι συνεδριάσεις είχαν θέμα τη συμπόρευση και τις εκλογές.

3. Το συλλογικό κείμενο επισημαίνει ότι:

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρόταξε από το 2010 ένα μεταβατικό πρόγραμμα, τα γνωστά μας «πέντε σημεία». Εξ ορισμού λοιπόν δεχόταν ότι το μαζικό κίνημα μπορεί να επιβάλει, εντός του καπιταλισμού, τομές τέτοιες που θ' ανοίγουν το δρόμο για την ανατροπή της επίθεσης και προοπτικά του καπιταλισμού. Αυτό άλλωστε ήταν και είναι η διαφορά της τόσο από το σχέδιο του ΚΚΕ, που σε μεγάλο βαθμό παραπέμπει κάθε αλλαγή στη «λαϊκή εξουσία», όσο και από το σχέδιο του ΣΥΡΙΖΑ, που ούτως ή άλλως δεν μιλά καν για ανατροπή του καπιταλισμού.

Όμως αυτά που εμφανίζονται ως δεδομένα δεν είναι καθόλου δεδομένα. Στην πραγματικότητα εδώ ακριβώς βρίσκεται η μεγάλη πολιτική και στρατηγική διαφορά που διχάζει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Πρώτον, τα "5 σημεία" ήταν η βάση του Μετώπου Ρήξης και Ανατροπής, και όχι κάποιο μεταβατικό πρόγραμμα. Το Μέτωπο Ρήξης και Ανατροπής ήταν μια πρόταση προς όλες τις οργανώσεις των εργαζομένων για μια πρακτική συμφωνία κοινής δράσης σε ορισμένα ζητήματα, μια ιδέα που πραγματικά θα μπορούσε να ευνοήσει τόσο τους κοινωνικούς αγώνες στην περίοδο, όσο και την επιρροή της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς μέσα σε αυτούς. Δεν ήταν όμως ένα πολιτικό πρόγραμμα, ούτε μια βάση μόνιμης πολιτικής συμμαχίας - για αυτό άλλωστε και οι υπέρμαχοι μιας τέτοιας συμμαχίας εισήγαγαν αργότερα τη Μετωπική Συμπόρευση ως κάτι διακριτό από το Μέτωπο Ρήξης και Ανατροπής.

Δεύτερον, το μεταβατικό πρόγραμμα δεν είναι ένα πρόγραμμα που μπορεί να επιτευχθεί εντός του καπιταλισμού, στην "προοπτική του σοσιαλισμού". Το μεταβατικό πρόγραμμα, τόσο στη θεωρία και την παράδοση του κομμουνιστικού κινήματος, όσο και στις αποφάσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δεν είναι συμβατό με τον καπιταλισμό. Ξεκινά από τις άμεσες ανάγκες των εργαζομένων για να τους δείξει τελικά ότι αυτές οι ανάγκες δεν γίνεται να ικανοποιηθούν εντός του συστήματος και κάτω από την εξουσία του κεφαλαίου. Είναι μια γέφυρα που θέτει το ζήτημα της εξουσίας από σήμερα, δεν είναι ένα βήμα ή στάδιο προς την ανατροπή του καπιταλισμού. Ο καπιταλισμός ανατρέπεται μόνο με αποφασιστικές αναμετρήσεις, και όχι με σταδιακές αλλαγές. Από αυτή την άποψη, το πρόβλημα με το ΚΚΕ δεν είναι ότι αρνείται τις αλλαγές εντός του καπιταλισμού, αλλά ότι στην πραγματικότητα παραπέμπει τη μάχη για τον ίδιο το σοσιαλισμό σε ένα απροσδιόριστο μέλλον, για αυτό και στους σημερινούς αγώνες αρκείται σε πολύ μετριοπαθείς, συντηρητικές και οικονομίστικες διεκδικήσεις (όπως έγινε στο συλλαλητήριο του ΠΑΜΕ την 1η Νοέμβρη). Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν είναι κάτι ανάμεσα στο ΣΥΡΙΖΑ και στο ΚΚΕ, όπως φαίνεται από τη διατύπωση στο συλλογικό κείμενο, αλλά ένας

χώρος στα αριστερά και των δύο.

Βλέπουμε, λοιπόν, την έννοια του μεταβατικού πολύ διαφορετικά. Οι σύντροφοι και συντρόφισσες του συλλογικού κειμένου έχουν δίκιο να ζητούν μια ανοιχτή και ειλικρινή συζήτηση. Αυτό το θέμα πρέπει να βρεθεί ακριβώς στο κέντρο της συζήτησης, και όχι να θεωρηθεί κάτι δεδομένο. Είναι κρίσιμο, άλλωστε, και για την κουβέντα σχετικά με μια εργατική κυβέρνηση, η οποία επίσης συμφωνούμε ότι πρέπει να γίνει.

4. Πιστεύουμε σταθερά ότι μια πολιτική ενιαίου μετώπου στη δράση είναι σήμερα απολύτως απαραίτητη, και πρέπει να γίνει αντικείμενο συγκεκριμένης επεξεργασίας. Ένα τέτοιο μέτωπο περιγράφουν μάλλον οι σύντροφοι με τον όρο “συγκρουσιακό μέτωπο κοινωνικών δυνάμεων”. Συμφωνούμε με ένα μέτωπο κοινής δράσης, στο οποίο μάλιστα δεν μπορεί να μπαίνει ως προϋπόθεση να “ηγemonεύσει η αντικαπιταλιστική προγραμματική κατεύθυνση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ”, γιατί τότε απλώς δεν θα ερχόταν κανένας άλλος. Στο μαζικό κίνημα αυτή η ηγεμονία είναι στόχος και όχι προαπαιτούμενο. Ένα μέτωπο συγκεκριμένων κοινών δράσεων μεταξύ διαφορετικών εργατικών οργανώσεων, όχι μόνο επαναστατικών, αυξάνει την αγωνιστική ικανότητα, την αυτοπεποίθηση και, τελικά, την αντικαπιταλιστική όρεξη των εργαζομένων και καταπιεσμένων. Ταυτόχρονα, εκθέτει στα μάτια των αγωνιστών και αγωνιστριών τις ρεφορμιστικές οργανώσεις, που μοιραία βάζουν φρένο στους αγώνες, και ευνοεί την επαναστατική αριστερά. Για να γίνει αυτό, όμως, προϋποτίθεται η πολιτική και οργανωτική αυτοτέλεια της αντικαπιταλιστικής/επαναστατικής αριστεράς μέσα σε οποιοδήποτε ευρύτερο κοινωνικό μέτωπο. Ο πολιτικός ή εκλογικός εναγκαλισμός, η “πολιτική συμμαχία” με δυνάμεις που δεν είναι αντικαπιταλιστικές αποδυναμώνει, αντί να ευνοεί, μια τέτοια πολιτική ενιαίου μετώπου. Αν διαφωνούμε με τη λογική της συμπόρευσης, επομένως, δεν είναι επειδή αδιαφορούμε για τη μάζα των αγωνιστών που, έχοντας ακόμα αυταπάτες, έρχονται ενστικτωδώς σε ρήξη με το ρεφορμισμό, αλλά γιατί πιστεύουμε ότι αυτοί θα κερδηθούν με την κοινή δράση και την ανεξάρτητη υπεράσπιση ενός καθαρού αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος εκ μέρους μας, και όχι με προγραμματικές παραχωρήσεις και διαπραγματεύσεις.

5. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πράγματι δεν περιλαμβάνει ακόμα όλες τις δυνάμεις της επαναστατικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς, για αυτό μας ενδιαφέρουν η διεύρυνσή της και οι πολιτικοί δεσμοί με άλλες οργανώσεις. Όμως, η επιμονή στις συγκεκριμένες δυνάμεις (κυρίως στο σχέδιο Β' και σε άλλους που συσπειρώνονται στην Πρωτοβουλία για τη Μετωπική Συμπόρευση), με τις οποίες έγινε μια επίπονη, μακρόσυρτη και ατελέσφορη διαπραγμάτευση, που πλήγωσε την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, είναι σήμερα καταστροφική και διαλυτική. Στην πραγματικότητα, η συμπόρευση επιχειρήθηκε εξ αρχής μονόπλευρα προς το Σχέδιο Β',

υποτιμώντας δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής κι επαναστατικής αριστεράς (π.χ. ΕΕΚ) και ερμηνεύοντας επιλεκτικά την απόφαση της συνδιάσκεψης, η οποία δεν προέβλεπε τέτοιες διακρίσεις. Αυτή η μονομέρεια έτεινε στη μετατόπιση του προγράμματος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, και όχι στον εμπλουτισμό του σε μια επαναστατική κατεύθυνση. Ας πούμε όμως ότι, ακόμα κι έτσι, κάποιοι σύντροφοι και συντρόφισσες ήλπιζαν πραγματικά σε μια προγραμματική σύγκλιση με το Σχέδιο Β' και τις όμορες δυνάμεις. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς σεκταριστής για να δει ότι το πολιτικό χάσμα με το Σχέδιο Β', αντί να κλείσει, τελικά άνοιξε. Αρκεί να ξαναδείς στα βίντεο τις προεκλογικές διαφημίσεις και συνεντεύξεις του Αλέκου Αλαβάνου. Φοβόμαστε ότι το να εγκλωβίσουμε την ερχόμενη συνδιάσκεψη στην ίδια ακριβώς συζήτηση που έκανε την ΑΝΤΑΡΣΥΑ να τελματώσει για ενάμιση χρόνο δεν θα φέρει την "ελπίδα", αλλά θα ανακυκλώσει την απελπισία.

6. Συμφωνούμε απολύτως σχετικά με την ανάγκη να βαθύνει η προγραμματική επεξεργασία, να συζητηθούν επιτέλους οι εξελίξεις και τα καθήκοντά μας στο εργατικό κίνημα συγκεκριμένα και σοβαρά, να υλοποιηθούν αποφάσεις που κάκιστα παραμελήθηκαν, όπως τα γραφεία και το έντυπο. Η αυτοοργάνωση και οι λαϊκές συνελεύσεις, παρότι ήταν ίσως το προγραμματικά πιο δυνατό μέρος της απόφασης της συνδιάσκεψης, και παρά τις επιμέρους θετικές εμπειρίες (λέσχες, αντιφασιστικές συνελεύσεις κλπ), δεν αποτέλεσαν ποτέ κεντρικό κόμβο της πολιτικής δραστηριότητας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ• θα πρέπει να αναδειχτούν σε βασικό, πρακτικό πολιτικό καθήκον. Θα προσθέταμε σε αυτά την ανάγκη για μια συστηματική συζήτηση της εμπειρίας και των προοπτικών του αντιφασιστικού αγώνα, που παραμένει κατά τη γνώμη μας κεντρικός, καθώς και των ερωτημάτων που θέτουν οι κρατικές διώξεις της Χρυσής Αυγής• των εξελίξεων στο φεμινιστικό κίνημα και της σημαντικότητας της εμπειρίας της δημιουργίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ LGBTQ• των συμπερασμάτων από τους αγώνες της φοιτητικής και της μαθητικής νεολαίας• των τεράστιων προκλήσεων που θέτει η ανάγκη για μια διεθνιστική, ταξική απάντηση στο σκηνικό έντασης που στήνουν ο ελληνικός και ο τούρκικος καπιταλισμός• του αγώνα για την ενότητα ντόπιων και ξένων εργαζομένων. Όλα αυτά, δηλαδή, που δεν θα μπορέσουν ποτέ να συζητηθούν σε βάθος, αν η συνδιάσκεψη αναλωθεί και πάλι στην αναζήτηση του ιερού γκράαλ της συμπόρευσης.

7. Τέλος, συμφωνούμε ότι πρέπει να αποφύγουμε προσωπικούς χαρακτηρισμούς, προσβολές, αφορισμούς και φαλκιδεύσεις της αντίθετης άποψης. Να κάνουμε μόνο σαφές ότι οι παραβιάσεις των κανόνων του συντροφικού fair play δεν βαραίνουν μόνο το "αντι-συμπορευτικό" στρατόπεδο, χωρίς να υπονοούμε ότι αυτό θέλουν να πουν οι συντάκτες του συλλογικού κειμένου. Ούτε οι εντελώς απαράδεκτες πρακτικές της οπαδικής κινητοποίησης για την υποστήριξη του ενός ή του άλλου υποψηφίου για τα ψηφοδέλτια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στις οποίες υπερηφανευόμαστε ότι δεν υπήρξαμε συνένοχοι, είναι αποκλειστικό προνόμιο του

ενός ή του άλλου. Όπως και να έχει, είμαστε έτοιμοι να συνεχίσουμε την απαραίτητη σήμερα συζήτηση για τη στρατηγική της εξίσου απαραίτητης σήμερα ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Μάνος Σκούφογλου, ΤΕ Εξαρχείων, μέλος ΚΣΕ
Παναγιώτης Καρδαμίτσης, ΤΕ Νέου Ηρακλείου